

da tillægge dette Punkt saa væsentlig Betydning, at dets Iffeoptagelse skulde gjøres til Betingelse for, at Loven kunde komme ud? Det er mig aldeles usforstaaeligt. Jeg vil ikke tale om det Exempel, som det ærede Medlem for Kjerteminde (Høyer Møller) forrige Gang omtalte, at der var et Sogn, hvor der kun var En tilbage, som ikke havde løst Sognebaand; men jeg vil nævne et Tilfælde, der har været offentlig fremsørt, og som ikke har været modsagt, ligesom jeg heller ikke tror, at det skal kunne blive det, og det er, at i Randlev Sogn Syd for Aarhus er der 30 Familier, som have løst Sognebaand; men naar det er Tilfældet, er det da ikke en simpel og naturlig Ret, at de, som ere saa talrige, at de ikke kunne faae en Etue, der kan rumme dem, i alt Fald ikke saaledes, at Gudstjenesten kan foregaa der sømmelig og med Orden, kunne faae den Præst, til hvem de have sluttet sig, til at prædike i Kirken? Og det ærede Medlem for Kjerteminde har allerede ved 2den Behandling gjort opmærksom paa, hvad der ogsaa under dette Punkts Behandling i foregaaende Samlinger er kommet ofte nok frem, at, naar man har Ret til at holde Skriftemaal i en Kirke, er det ikke nødvendigt, at Skriftemaalstalen skal holdes for Altret; den kan holdes fra Prædikestolen og kan gjøres lige saa udførlig som en almindelig Prædiken; Forskjellen behøver kun at træde frem i den Maade, hvorpaa Talen afflutes. Men, naar der indrømmes Sognebaandsløserne en saadan Ret, hvad kan der da være i Veien for, at de ogsaa faae Lov til at høre deres Præst ved en almindelig Gudstjeneste i Sognets Kirke? Naar det er blevet sagt, at det er underligt her at tale om 10 Familiefædre, medens vi ellers fordre et Flertal af Sogne- menighedens Medlemmer, saa har jeg allerede forrige Gang gjort opmærksom paa, at der her var særlige Forhold tilstede, idet disse 10 Familiefædre ønske en Præst, som de have sluttet sig til som deres Menighedspræst, hvorimod det Flertal, der er Tale om i § 4, ikke har

sluttet sig til den Præst, de ønske at høre, paa den Maade, men netop gaar bort fra den Præst, som er deres Menighedspræst, for at høre en anden Præst, til hvilken de ellers ikke staa i noget Forhold. Der er altsaa en meget væsentlig Forskjel mellem de to Tilfælde, det Tilfælde nemlig, hvor det er omkring deres egen af Staten anerkjendte Menighedspræst, og det andet Tilfælde, hvor det er en fremmed Præst, til hvem de ellers ikke staa i Forhold. Dette gjør det naturligt, at man i det første Tilfælde kan indrømme et mindre Antal den Ret, som man i det andet Tilfælde kun vil indrømme det større Antal. Naar der endelig er sagt, at det var forunderligt, at vi her have krævet „Familiefædre“ i Stedet for „Personer“, som i § 4, saa har dette sin simple Grund deri, at, naar der melder sig 10 Familiefædre, saa er det en meget simpel Ting at se, om det virkelig er 10 Familiefædre med Husstand osv; men i det andet Tilfælde, det, som omtales i § 4, fordres der en Liste, for at man paa den kan undersøge, om det virkelig ogsaa er et Flertal, der ønsker den i Paragrafen nævnte Ret. For at faae denne Liste frem paa den simpleste Maade, indtil vi faae en egen kirkelig Valglov, maatte vi gaae den der anviste Vej. Naar vi endelig have foreslaaet Antallet af Familiefædre til 10, saa er dette naturligvis altid et noget vilkaarligt Tal, men 10 Familiefædre med Husstand ville i Reglen udgjøre 40—50 Personer, altsaa et saadant Antal, som vi antage vil være omtrent saa stort, at det ikke passende under almindelige Forhold vil kunne finde Plads i en Bondes tue for der at høre en Gudstjeneste, hvorimod det dog er ganske naturligt, at en Bygning, der netop er opført og holdes vedlige til det at holde Gudstjeneste, og som staar tom i det givne Dieblit, bliver opladt for dem. Jeg kan ikke forstaa den Vægt, der bliver lagt paa vort Forslag i den Retning, og jeg kan paa Udvalgets Flertals Vegne erklære, at vi endnu ikke ville opgibe Haabet om, at denne